

[Aksel Larsen.]

Interesse for. Da de arbejdsløse fra Fredericia-Konferencen sendte deres Deputation herind, havde den meget svært ved at faa Foretræde for de forskellige Partiers og Regeringens Repræsentanter, og efter hvad denne Deputation har refereret over for mig, er den af Socialdemokratiets Partiformand her i Tinget, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, blevet kaldt en sammenløben Hob, som man selvfølgelig ikke kunde have noget med at gøre og ikke kunde gøre noget for. Naar man nu stadig væk fastholder den Kendsgerning, at der er 70 000 arbejdsløse, at en Masse af dem er henvist til Socialkontoreernes Vilkaarlighed, og at det er rystende Forhold, der bydes dem, ja, saa maa man næsten have Lov til at tage sig til Hovedet over, at Socialdemokratiet kan tage dette Standpunkt! Man kommer her og vil gennemføre noget, som man siger er verdensomvæltende for Landbruget, det er ganske enestaaende, og det vil ordne omtrent hele Landbrugskrisen, men man vil ikke samtidig gøre noget for de arbejdsløse. Dem viser Regeringen den kolde Skulder, og der er i denne Forbindelse ikke noget at sige til, at saa har Venstre og de Konservative slet ingen Interesse for dem. Naar Regeringspartierne og Regeringen, Socialdemokratiet, kan forholde sig passivt eller modarbejde, at der bliver ydet Hjælp til de arbejdsløse, saa kan man jo ikke vente, at Venstre eller de Konservative skal sætte sig i Bevægelse eller vise blot den allermindste Sympati.

Inden jeg omtaler Spørgsmaalet om Dækningslovene, vil jeg gerne have Lov til at erindre Statsministeren om, for at han ikke skal glemme det, at vi har altsaa paa dette Punkt fulgt hans Opfordring, idet vi paa ny har fremsat et Forslag om Hjælp til de arbejdsløse. Vi har ganske vist liggende et saadant Forslag i Udvalg, hvor det ligger godt og ikke bliver behandlet. Udvalget har aldrig holdt Møde, har formodentlig ikke en Gang konstitueret sig, men vi har liggende Forslag, som, hvis det blev gennemført, vilde overflødiggøre det Forslag, vi har anmeldt i Gaar. Ikke desto mindre har vi ikke villet undlade efter Opfordring fra Fredericia-Konferencen at indbringe et konkret Forslag om Ophævelse af 10 Maaneders og 28 Ugers Bestemmelserne, og dette Forslag befinder sig altsaa i Øjeblikket i Formandens Varetægt. Hvornaar det bliver forelagt, hvornaar det bliver behandlet her i Tinget, eller om det overhovedet nogen Sinde bliver forelagt og behandlet her i Tinget, det afgør naturligvis ikke vi, det

afgør den højtærede Formand ifølge hans høje Magtfuldkommenhed, og det afgør vel nok i sidste Instans Regeringen og Socialdemokratiet. Men naar vi har gjort dette, saa er det saa meget mere uberettiget af Statsministeren at rette den Bebrejdelse mod os, at vi kommer med en Dagsorden og ikke med et Lovforslag.

Han efterlyste i Særdeleshed Dækningslove og siger: Hvor skal Midlerne komme fra? Ja, Statsministeren kan jo blot læse, hvad der staar i Punkt 7, det giver tilstrækkelig Oplysning for et Menneske, der har sin Tænkeevne i Behold, men er det ikke tilstrækkeligt, kan han grave ned i Dyngen af de Lovforslag, vi har indbragt, og som med hans Partis velvillige Bistand er blevet syltet her i Tinget. Der er anvist tilstrækkelige Maader at skaffe Indtægter paa. Vi har liggende et Lovforslag om Formuebeskatning, der er i Stand til at give 100 Mill. Kr. om Aaret, det er et temmelig stort Beløb, det skulde nok kunne dække Udgifterne til de Foranstaltninger, vi forlanger gennemført her.

Vi har ved Finanslovens Behandling i 1932 og 1933 stillet Forslag om Besparelser paa Statens uproduktive Udgifter til et Beløb af ca. 60 Millioner om Aaret. Naturligvis har vi faaet disse Forslag afvist af Statsministerens eget Parti. Vi har anvist forskellige andre Maader, hvorpaa der kunde skaffes Indtægter til Statskassen, saa det er ikke, fordi der mangler Anvisning paa, hvorledes man skal skaffe Dækning for de Udgifter, vi her foreslaar. Tværtimod, vi har anvist Muligheder for at skaffe mere end Dækning, og altsaa ogsaa paa dette Omraade er Statsministerens Beprejdelse fuldkommen ved Siden af, fuldkommen hen i Vejret. Men naar det nu kommer dertil, skulde man tro, at Statsministeren maatte gaa i sig selv og sige: Jeg ser, at jeg har taget fejl, mine Beprejdelse mod Kommunisterne var uberettigede, og jeg vil gøre mit for at understøtte Kommunisternes Krav og Dagsorden.

Jeg venter naturligvis ikke noget saadant, men jeg venter heller ikke, at man hverken fra Statsministeren eller fra hans Parti eller fra Regeringen som Helhed skal komme med nogen som helst saglige Argumenter mod de Forslag, vi her har stillet, og den Linie, vi har trukket op, for det er man ikke i Stand til at præstere. Og man ved jo desuden, at de Forslag, vi har stillet, den Linie, vi har stillet os paa, er i Overensstemmelse med det overvældende Flertal af Regeringspartiernes Vælgeres Interesser; derfor vil man helst undgaa at diskutere